

50.
JIRÁSKŮV
HRONOV

1.-9. srpna 1980

FESTIVAL ZÁJMOVÉ UMĚLECKÉ ČINNOSTI 1980
NA POČEST 35. VÝROČÍ VYVRCHOLENÍ NÁRODNĚ
OSVOBOZENECKÉHO BOJE ČESKÉHO A SLOVENSKÉHO
LIDU A OSVOBOZENÍ ČESKOSLOVENSKA
SOVĚTSKOU ARMÁDOU

50.
JIRÁSKŮV
HRONOV

CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKA AMATÉRSKÝCH
DIVADELNÍCH SOUBORŮ

1.-9. srpna 1980

PO PADESÁTĚ

Po několik let směřují úvahy o českém a slovenském amatérském divadelnictví k významu jubilejního, padesátého Jiráskova Hronova. A jistě zcela právem — ne snad jen proto, že každý z jeho ročníků představoval v minulosti jedno z dílčích zastavení a zamyšlení nad cestami, perspektivou a vývojem amatérského divadla, ale také proto, že během pěti desetiletí vznikla v Hronově přehlídka, reprezentující v plném rozsahu nejvyšší hodnoty, které na scénách amatérských souborů vznikaly a vznikají. Na první pohled jako by bylo zcela lhostejné jaká divadelní představení budou do programu Jiráskova Hronova zařazena, návštěvníci přehlídky každoročně přijíždějí především objevovat a srovnávat, v neposlední řadě ovšem také hledat a nacházet poučení v diskusích s významnými divadelními odborníky. Je nepochybné, že právě zde se před léty rodila myšlenka vzájemné spolupráce profesionálních umělců s amatérskými soubory, že to byly právě novodobé ročníky Jiráskových Hronovů, které usilovaly o to, dosáhnout v tomto typu vzájemných vazeb zcela nové tradice, opírající se jak o základní principy umělecké práce, tak o specificky rozpracované metody pedagogické činnosti. Ne náhodou se v tisku, v programech divadelních představení jednotlivých ročníků přehlídky objevují vedle jmen amatérských režisérů, jevištních výtvarníků a herců také jména řady osobností, profilujících svou prací výrazné inscenace českých i slovenských profesionálních scén. V mnoha případech se profesionálním umělcům stala těsná vazba na amatérské divadel-

nictví vnitřní potřebou, promítající se zcela samozřejmě a zákonitě do charakteru dlouhodobých tvůrčích cílů amatérských divadelních souborů.

Vedle kolektivů, které zvolily, často už před desetiletími, právě tuto možnost dalšího uměleckého vývoje, vyšly z vzájemného obohacování amatérského a profesionálního divadla i soubory další, jejichž členové a spolupracovníci hledali zcela nové zdroje poučení, často se postupně specializovali, aby mohli začít ve svých souborech plnit zcela nové, specifické funkce.

Nejen této základní myšlenke ovšem slouží jednotlivé ročníky Jiráskových Hronovů, protože jejich skutečný význam směřuje mnohem dál; k cílům, které jsou těsně spjaty s bouřlivým rozvojem zájmové umělecké činnosti a kultury vůbec; takové kultury, o níž lze zcela jednoznačně říci, že propůjčila jasný ideový, umělecký charakter socialistickým Jiráskovým Hronovům. Předpoklad pro uplatňování zcela zřejmé pokrokové tendence se v historii Hronovů ovšem objevuje mnohem dříve, ve skutečnosti je těsně spjat už se samotným počátkem padesátileté tradice hronovského divadelního festivalu, do níž Zdeněk Nejedlý v první fázi vývoje přehlídky „vlozil . . . správné pojetí kulturních hodnot z hlediska jejich současného společensky dynamizujícího pojetí“ a třebaže v tomto období zůstal se svou koncepcí ještě osamocen, našly jeho myšlenky své vyústění v socialistickém programu Jiráskova Hronova po Únoru 1948. „Omyl by vznikl, že Nejedlému se problém Jiráskových Hronovů zúžil na uvádění Jiráskových her. V metodě umělcova přístupu ke skutečnosti viděl cestu

pro amatérské umění, to jest především v principiální stranickosti pokrokovým silám rozvíjejícím socialistické rysy v práci, životě i v kultuře v padesátých letech. Orientace souborů k novým zřizovatelům, socialistickým organizacím a kulturním zařízením tak důsledně prosazená, Jiráskovými Hronovy od roku 1949 manifestovaná, měla hluboký vliv na socialistickou orientaci dramaturgie i vůbec na změnu společenské koncepce ochotnické práce. Nejedlý pochopil, že socialistická demokratická kultura neznámá jen otevření přístupu lidu k uměleckým dílům, ale především širokou aktivitu lidového hnutí, schopného svou silou spoluvytvářet socialistické kulturní hodnoty. Proto bylo možné z Jiráskových Hronovů vytvořit v padesátých letech závažnou kulturně politickou tribunu, na které se zrodilo mnoho objevných myšlenek, platných nejen pro oblast amatérského divadla, ale celé kulturně výchovné práce.“

Každé desetiletí hronovské přehlídky, stejně jako její každý ročník, měly svůj určující profil. Za padesát let na jevišti Jiráskova divadla uvedly soubory množství pozoruhodných inscenací, k mnohým hrám se vracely nejen jako ke vzpomínce, ale z vnitřní potřeby vyložit je další generaci diváků zcela jinak, nově. A to je snad jeden z nejvýraznějších znaků novodobých Jiráskových Hronovů, že ani v jednom z jeho ročníků nebyl smazán tento určující rys, který je současně výrazem hlubokého souznění českého a slovenského amatérského divadelnictví se socialistickou společností, její výstavbou a rozvojem.

Tím je současně v plném rozsahu určena i perspektiva této významné, letos jubilující

přehlídky, a zejména pak amatérského divadelnictví jako celku, v němž se rozhodujícím způsobem odrážejí pokrokové myšlenky a takové umělecké tendence, které člověka vnitřně obohacují, rozvíjejí.

Přitom však vedle skutečnosti, že Hronov po celých padesát let přijímá soubory z celé republiky, které mají tu čest stát se před publikem nevšedně kritickým jistým příkladem pro práci četných amatérských divadelních souborů, sám žije intenzivním a čilým kulturním životem. Město národních a celostátních přehlídek amatérského divadla se právě v letošním roce stalo takřka v předvečer jubilejního Jiráskova Hronova také hostitelem divadelních souborů z Náchodska, které se svým příspěvkem, nastudováním cyklu šesti her A. Jiráska přihlásily jak k hronovské divadelní tradici, tak k své vlastní. Dvě představení z okresního festivalu her Aloise Jiráska se objevila rovněž na plakátech padesátého Jiráskova Hronova spolu s inscenacemi souborů, které prošly náročným a odpovědným výběrem probíhajícím na mezikrajových přehlídkách.

Hronov jim byl stejně dobrým hostitelem jako všem účastníkům jednotlivých ročníků vrcholných přehlídek a soubory zde našly téměř stejně vzrušující atmosféru jako na kterémkoliv Jiráskově Hronově. Byla to snad jen malá zkouška před jubilejním ročníkem, zkouška v níž všichni obstáli. Ale tím skutečně přípravy města zdaleka nekončily, vždyť zanedlouho bylo třeba mít všechno připraveno nejen pro práci souborů v Jiráskově divadle, ale především pro přátele a hosty z naší republiky i ze zahraničí, kteří očekávají zajímavé a inspirující inscenace; vedle toho ovšem také

neméně inspirující diskuse o představeních, o celé problematice amatérského divadelnictví, nevšedně proměnlivé a kvalitativně se rozvíjející.

Po padesáté přicházejí divadelní soubory i diváci do přehlídkového města, vstupují do prostor Jiráskova divadla, připravují se k rozhovorům i pozornému sledování divadelního programu, v němž se odrážejí tendence Festivalu zájmové umělecké činnosti 1980, vyhlášeného na počest 35. výročí vyvrcholení národně osvobozenického boje českého a slovenského lidu a osvobození Československa Sovětskou armádou a jež našly svůj konkrétní výraz v programu jubilejního, padesátého Jiráskova Hronova.

Za úvahami o českém a slovenském amatérském divadelnictví, zaměřenými k letošnímu významnému jubileu, je možné vidět hluboký zájem o rozvoj divadelní kultury, promítající se do kulturní politiky socialistického státu, zdroje aktivity kolektivů a jejich dobrovolných spolupracovníků a především celkový obraz postupného naplňování nejkrásnějších myšlenek a ideálů, jež na Jiráskových Hronovech zaznívaly s nevšední silou v představeních, která dodnes žijí v paměti účinkujících i diváků, často přetavena v nové inspirační zdroje, v nové možnosti a perspektivy amatérské divadelní práce.

Alois Jirásek

Lucerna

(Dramatická pohádka o šesti dějstvích)

(Mimo program přehlídky,
v předvečer zahájení 50. Jiráskova Hronova)

Režie:

JOSEF VAVŘIČKA

Režijní a výtvarná spolupráce:

PAVEL HARVÁNEK, člen DVÚ Hradec Králové, j. h.

Hudba:

JAROSLAV MEIER, j. h.

Hudbu nahrála Posádková hudba Hradec Králové,
za řízení mjr. JOSEFA MARŠÍKA

Inspice:

MARTA HOUŠTKOVÁ

Světla:

LUDVÍK LOF, PAVEL MATYSKA

Choreografie:

VĚRA MACKOVÁ

Technická spolupráce:

BEDŘICH BERAN, PAVEL KOLÍN, VLADIMÍR KUČHTA

JIRÁSKOVO DIVADLO — 31. ČERVENCE 1980

ČTVRTEK — 16.00 A 19.30 HODIN

OSOBY A OBSAZENÍ

Mladá kněžna — MARCELA POPELKOVÁ

VĚRA PROUZOVÁ

Dvořan — JOSEF BARTOŠ

Vrchní — LUBOMÍR ČERVENÝ

Mlynář — MILOŠ FENDRYCH

Jeho bába — VILČA ŠTELZIGOVÁ

Hanička — RENATA LANGHAMMEROVÁ

Zajíček, učitelský mládenec — RICHARD KAŠPAR

Braha, sekerník — MILOSLAV BENDA

Zima — VÁCLAV JIRÁSEK

Sejtka — JIŘÍ BORŮVKA

Klásek — BEDŘICH BERAN

Klásková — JAROSLAVA ČERVENÁ

Michal, vodník — MIROSLAV LELEK

Ivan, vodník — MIROSLAV HOUŠTĚK

Pan Franc — VÁCLAV SOUKUP

Mušketýr — VLADIMÍR FORMAN

Žán, služebník — ALEŠ OBRŠÁL

Komorná — VĚRA MACKOVÁ

Kroužilka — JOSEF NOSÁL

Votruba — PAVEL MATYSKA

Třetí rychtář — PAVEL KOLÍN

Čtvrtý rychtář — VLADIMÍR KUČHTA

Drůžička — MIROSLAVA HOUŠTKOVÁ

Lesní panny:

JINDRA BARTOŇOVÁ, JANA PAŠTÁLKOVÁ,
LÍDA HROCHOVÁ, HANA SOUKUPOVÁ

SLOVO O SOUBORU

Hronovský divadelní soubor ZK ROH MAJ se svou, více než stopadesátiletou historií, patří k nejstarším na Náchodsku a patrně také k nejstarším divadelním souborům vůbec. Vyvíjel se v kulturně historickém prostředí města, jehož součástí je také jeho divadelní práce, která rozhodně nepatří k nezanedbatelným. Každoročně soubor pod vedením svých režisérů připravuje jednu i více premiér, zpravidla často reprizovaných jak v Hronově, tak na dalších scénách Náchodska. Členové souboru se

neuzavírají přínosům soudobého dramatu, ale rádi se vracejí také ke klasickému odkazu, v němž zvláštní místo zaujímá dílo Aloise Jiráska. K němu našel celý kolektiv zcela nevšední vztah, plný vážnosti a pochopení. Vždyť práce souboru i celá jeho historie souvisí se vším, co se zde, v Podkrkonoší za celá desetiletí změnilo a nepochybně také s jednotlivými ročníky Jiráskových Hronovů, které představují tradici tak významnou. S těmito představami se hronovský divadelní soubor v letošním roce zapojil také do přípravy Okresního festivalu her Aloise Jiráska a ujal se mnoha důležitých úkolů, nezbytných pro přípravu této zajímavé přehlídky i pro její průběh. V rámci festivalu pak uvedl vlastní nastudování hry Aloise Jiráska Lucerna, v němž vedle dlouholetých členů divadelního souboru dostali příležitost mladí, jak tomu zpravidla bývá při práci na každé nové inscenaci.

Hronovský divadelní kolektiv vychází z toho, že ZK ROH MAJ vytváří pro jeho práci podmínky, opírá se o tuto základnu a všemi silami se snaží obohatit každoročně hronovský kulturní život vlastními příspěvky, ať už jde o jednotlivé premiéry, reprizy, či spolupráci při tvorbě mnoha dalších slovesných pořadů.

Většina z představení kolektivu má velmi silný ohlas u diváků, můžeme připomenout inscenaci Skaláků, uvedenou v předvečer zahájení 46. Jiráskova Hronova, reprizovanou více než desetkrát, či představení pohádkové hry A. Jiráska Lucerna, které rovněž zaznamenalo mnoho repriz.

Divadelní soubor ZK MAJ Hronov patří k těm, které se opírají o svou historickou tradici, ale snaží se ji znovu zhodnocovat soustavnou systematickou prací. — Její podmínkou je kromě jiného také dobré organizační zázemí, spojení s dalšími soubory, možnost vzájemného předávání zkušeností. Všichni členové souboru jsou ve vztahu k divadlu a rozvoji amatérského divadelnictví nevšedně aktivní, soustavně pracují, pomáhají si navzájem. Snad proto je jejich publikum tak dobře chápe a s napjatou pozorností sleduje jejich práci.

Husitský odkaz Aloise Jiráska

I. díl: Jan Hus

II. díl: Jan Roháč

JIRÁSKOVO DIVADLO — 1. SRPNA 1980
PÁTEK — 15.00 A 19.30 HODIN

SPOJENÉ DIVADELNÍ SOUBORY OKRESU SVITAVY
DIVADLO J. K. TYLA MORAVSKÁ TŘEBOVÁ
DIVADELNÍ SOUBOR JKP ROH LITOMYŠL
DIVADELNÍ SOUBOR JKP ROH POLIČKA
LIDOVÉ DIVADLO JKP ROH SVITAVY
PĚVECKÉ SDRUŽENÍ DALIBOR SVITAVY
RECITAČNÍ STUDIO OKS SVITAVY

Alois Jirásek
Jan Hus

v úpravě VOJTĚCHA TRAPLA

Režie:
JIŘÍ KAREŠ
Pomocný režisér:
VĚCLAV BIS
Výprava:
ZDENĚK TRNKA
Asistent režie:
LIDMILA KRUŽÍKOVÁ
Hudební spolupráce:
BOLESLAV MUCHA a VLADIMÍR PENÍŠKA
Zpívá:
Pěvecké sdružení DALIBOR — sbormistr:
VÍTEZSLAV VESELÝ
Inspice:
VLASTA KABELKOVÁ
Napovídá:
KARLA HLAVÁČKOVÁ
Zvuk:
TADEÁŠ VONDRÁČEK
Světla:
ANTONÍN ŠIMÁČEK
Výroba:
HELMUT ŠKRAŇKA a kol.
Odborná spolupráce:
Prof. Dr. VOJTĚCH TRAPL, ANTONÍN VOREL,
JAN HENDRYCH, MARIE VOTAVOVÁ

OSOBY A OBSAZENÍ

JAN HUS, mistr svobodných umění — EDUARD TRTÍLEK
PÁLEČ, mistr svobodných umění — VÁCLAV BIS
ANNA z Frynburka — HANA OUJEZDSKÁ
LIDMILA KRUŽÍKOVÁ
JAN z Chlumu — OLDŘICH KABELKA
PETR z Mladenovic — FRANTIŠEK ČERNÝ
MARTIN, student — JIŘÍ RUMPÍK
MARTA, jeho matka — HELENA VONDRÁČKOVÁ
POLÁK, student — JIŘÍ TESAŘ
STAŠEK, tovaryš — KAREL HOVORKA
JAN, tovaryš — JIŘÍ OUJEZDSKÝ
MĚŘÍ, vdova — YVONA STRUŽINSKÁ
PEKLO, farář — VLADIMÍR HLAVÁČEK
BERNART, jeho syn — JOSEF SEDLÁČEK
KUSSENPFENNIG, purkmistr — PAVEL GRUNTA
ROLL, rychtář — JOSEF BIEBERLE
Velitel stráže — BOHDAN VOBEJDA
TIEM, papežský komisarius — VALTR RŮŽIČKA
Hofmistr u dvora papežova — VLASTIBOR ZWINGER
WELLENROD, arcibiskup — BUHUMIL ČÍŽEK
PIERRE DALLY, kardinál — FRANTIŠEK HANAUSKA
ZLKMUND, císař — Dr. DANUŠ KRČMA
JAN XXIII., římský papež — ANTONÍN VÉVODA
Kat — JIŘÍ BŘENEK
Dívčí chorovod — V. KOSKOVÁ, V. SVATOŠOVÁ,
E. KUPSOVÁ, M. VAISOVÁ,
H. KUBEŠOVÁ, I. VESELSKÁ
Rufiáni — E. TRTÍLEK ml., P. SVATOŠ,
L. PAVLÍK, I. KUBÍN,
R. KOPECKÝ, M. TRÜBENEKR
Děti — H. KUPSOVÁ, J. DVOŘÁČEK
Pražský lid — členové PS DALIBOR

SOUBOR O SOBĚ

Lidové divadlo JKP ROH Svitavy obnovilo letos — po několikaleté přestávce, kdy byly hrány jen hry s malým obsazením — svou slavnou tradici inscenací, ke kterým byly zmobilizovány — vedle základního káдру členů souboru — desítky pracujících ze závodů, škol i jiných pracovišť. Vzpomeneme alespoň několika her, které se staly dokonce součástí Jiráskových Hronův: Tylovi Kutnohorští havíři, dramatizace Olbrachtovy Anny proletářky, Tylova Fidlovačka, Brechtův Kavkazský křížový kruh, Naši furianti L. Stroupežnického.

Letošní slavná výročí inspirovala svitavské divadelníky k přípravě náročné představení Jiráskova revolučního dramatu Jan Hus, jímž se chtějí zúčastnit oslav 35. výročí osvobození naší vlasti, vzpomenout 50. výročí A. Jiráska a podílet se s celou čl. amatérskou divadelní obcí na první práci na počest 50. jubilejního Jiráskova Hronova.

Náročná příprava si vyžádala spolupráci a aktivní pomoc členů nejlepších divadelních souborů svitavského okresu. V působivé úpravě dr. V. Trapla, který zvláště v počátečních fázích přípravy, jako autor úpravy, se souborem metodicky spolupracoval, se začalo s nácikem. Je samozřejmé, že hlavní tíha přípravy spočívala na členech Lidového divadla. Režisér Jiří Kareš však dovedl získat za spolurežiséra a představitele jedné z hlavních rolí Václava Bise, člena divadelního souboru z Moravské Třebové, i několik herců, mimo jiné představitele Mistra Jana Husa — Eduarda Trtílka. Dále pomohl i režisér litomyšlského divadelního souboru MUDr. Kréma, výtvarnou spoluprací přispěl divadelní soubor JKP Polička. Pro davové scény bylo získáno mnoho mladých lidí ze závodů i ze škol, zvláště studenti ze svitavského gymnázia, kteří pracují jako členové Recitačního studia Okresního kulturního střediska (pod vedením M. Votavové). Významnou složku inscenace tvoří husitské zpěvy, připravované místním pěveckým sborem Dalibor (V. Veselý).

Příprava nebyla lehká — vyžádala si po celé měsíce spoustu organizační práce a mnoho volného času všech účinkujících. Ale dobrá věc se podařila. Spojenými silami vzniklo představení, které bude opravdu důstojnou oslavou uvedených výročí, a nejen to, které — jak ukázala předpremiéra, bude silně působit na diváky.

MARIE VOTAVOVÁ,
dramaturg souboru

TVŮRČÍ VYZNÁNÍ

Co je smyslem ztvárnění tohoto vždy nově vzrušivého tématu?

Především vzdát hold veliké osobnosti — Mistru Janu Husovi. Clověku, který svým zápalem o pravdu života svého i milovaného národa zůstal věren svému přesvědčení až do krajní meze osobní oběti — vlastní smrti. Vyjádřit úctu a lásku k osobnosti, která ční nad našimi dějinami.

Toto téma vzrušilo již mladého Julia Fučíka oním skálopevným:

„Neodvolám!...“

A v šlépějích tohoto kréda nakonec i Fučík dovršil svou příkladnou životní cestu.

Velká osobnost, její životní úděl, sebou přinášejí a nastolují závažné, trvale platné myšlenky:

- věrnost zásadám, hlásaným ideálům;
- jednotu slov a činů až po to dramatické vyvrcholení konečného rozhodnutí o vlastním životě či smrti;
- ale i vědomí plné odpovědnosti za ty, na které působí!

Co je utrpení? Ustoupit od toho, čemu celým svým já, celou bytostí, věřím anebo za to vše vstoupit i na hranici? (Ať již obrazně anebo jako Mistr Jan — skutečně). Jaké téma pro aktuální a současně nadčasové drama?

Ale je tu i řada dalších, trvale platných motivů: věrnost lidu, z něhož jsem vyšel — i třeba na úkor pohodlí a lesku životní cesty. Tento postoj, představovaný postavou Štěpána Pálče, napřed Husova nejbližšího přítele a potom jeho úhlavního nepřítele a odpůrce. Pro světskou slávu a zámožnost obětuje napřed přítele, své blízké a nakonec zákonitě zradí i vlastní národ. Uchýlí se pod ochranu jeho největších nepřátel...

A další i dnes platná historická paralela: kdo začíná opouštět cestu pravdy, začíná se sunout na šikmou plochu lícoměrnosti a proradnosti.

Nebo živý problém „dostačivosti“. Velká doba si žádá velkých činů. Když se však někdo spokojí s dosaženým stupněm nasycenosti, to už není jen konzumní „dostačivost“ — ale přímo tupost!

Ale i z uměleckého hlediska se nabízela celá škála výrazových možností. Především jsme volili formu „činoherního oratoria“ — syntetické, monumentální inscenace, která nejlépe odpovídá velikosti vůdčí osobnosti hry i velikosti nastolených témat.

Osnova hry umožňuje vzklenout základní linii a jako gotickým žebrovím její klenbu podpírat dalšími motivy:

- tragédií mladých pobloudilců, „rufiánů“ či „pošklebníků“, kteří v afektu posluhování zcestné ideologii sami se ocitají na lidském i občanském zcestí. Motiv podpořený i zvukově tlukotem jejich holí, který se stane smutečným pochodem značícím smrt velkého člověka.
- Něžný motiv jihočeské smuteční písně, vzpomínka na mladost, snad smutek citového rozloučení navždy, ale i lyrický tragický chorál, znějící nad smrtí mladého hrdiny, ale i připomínkou odpovědnosti za ni.
- Nebo neohrožené přátelství čackého Jana z Chlumu, který neváhá tasit meč proti celému slavnému koncilu a nastavit vlastní hruď, aby ochránil blízkého člověka.
- Ale i motiv revolučního husitského chorálu, jeho využití jako dramatizujícího prvku. (Již papežský nuncius Tiem se dává poprvé na úprk, dávno před křížáckými taženími, když zaslechne chorál „Povstaň, povstaň, veliké Město Pražské“). Až konečně tento motiv ústí v možný výklad, jak se rodil — vlastně od neznámých autorů — nejsilnější bojový chorál našich dějin „Kdož jste boží bojovníci...“ do tragické smrti mladého Martina, přes lidová kázání na českém venkově až po vyústění, kdy se stane mocnou duchovní zbraní nepremožitelných husitských vojsk.

Konečně šlo i to manifestovat věrnost gottwaldovsko-nejedlovské kulturně-politické linii, věrnost velkému odkazu dějin i našeho kulturního bohatství. Znovu vzkřísit v našich lidech hrdost na slavnou minulost i vědomí odpovědnosti z toho vyplývající, abychom i přítomností a budoucností jim dali důstojné pokračování.

Vojtěch Trapl

**DIVADELNÍ SOUBOR J. K. TYL ZK ROH ČSD
MEZIMĚSTÍ**

Alois Jirásek

Jan Roháč

(Dramatická hra o pěti jednáních)

Režie:

MILOSLAV HLADÍK

Dramaturgická úprava:

JAN CÍSAŘ, JIŘINA BROŽOVÁ

Hudba:

ZDENĚK CURIŠ, jh.

Návrh scény:

VÁCLAV KELLER

Odborná spolupráce:

doc. dr. JAN CÍSAŘ, CsC

Světla:

ANTONÍN MIEWALD

Zvuk:

ANTONÍN ZELENÝ

Líčení:

MARIE BOHÁČOVÁ

Text sleduje:

VLASTA KAŠPAROVÁ

Provedení scény:

**JIŘÍ KAŠPAR, MIRKA SOUČKOVÁ a kolektiv BSP
prodejny Potravin Meziměstí**

OSOBY A OBSAZENÍ

- Aleš Vřešťovský,
správce království českého — KAREL RAICHL
- Hynce Ptáček — JAN SOUČEK
- Jan Velvar,
- konšel Starého Města Pražského — ANTONÍN KOHL
- kněz Prokop Holý — LADISLAV NOVÁK
- Jan Čapek ze Sán, hejtman — KAREL KREJČÍ
- Jan Roháč z Dubé,
hejtman tábořský — PETR HLAVATÝ
- Hrdinka, Baba, táborští bratři — ZDENĚK OSOBA,
PETR ZAJÍČEK
- Anna Velvarová, dcera — IVA FALTEJSKOVÁ
- Sigmund, císař římský a uherský — JAROMÍR ŠNÁBL
- Kašpar hrabě Šlik, kancléř — BOHUSLAV BEDNAŘÍK
- Barbora, císařovna — JANA FLÉGLOVÁ
- Kejklíř — LADISLAV NOVÁK
- Bakalář — ANTONÍN ZELENÝ
- Mnich — FRANTIŠEK KREJČÍ
- Matrona ze Sieny — BĚLA KOMIKOVÁ
- Lucetta — NAĎA HYBŠOVÁ
- Tři krásné paní — EVA JETMAROVÁ,
MILOSLAVA HŮLKOVÁ,
JITKA JIRÁSKOVÁ
- Komentátoři — JAROMÍR RABA, JAN TŮMA
- Hraje se bez přestávky!

SOUBOR O SOBĚ

Obec Meziměstí leží na samé hranici republiky, v klínu malebných Javořích hor, v Broumovském výběžku. Tato územní poloha způsobila, že historické kořeny českého divadelnictví v Meziměstí sahají pouze do roku 1931, kdy byl českou menšinou založen Divadelní spolek J. K. Tyl. Po roce 1945 byla válkou přerušena činnost obnovena, divadlo se provizorně budovalo na několika místech až bylo nakonec umístěno v rozlehlé nádražní budově ČSD. Ať již pod názvem Osvětové besedy, nebo Uzlového klubu ČSD, JKP Družba nebo nynějšího ZK ROH ČSD, byli divadelníci vždy hybnou pákou veškerého kulturního dění v obci.

Dramaturgie souboru byla vždy odvislá od složení souboru, v němž pracují železničáři, celníci, zemědělci,

prodavačky, dělnice a kantoři. Repertoár souboru je rozsáhlý, od estrád, soutěží a besed, po náročné divadelní inscenace. Z posledního období stojí za zmínku zdařilé inscenace: Irkutská historie, Když tančí růže, Kabaret BAPOPO, Nebe na zemi, Sluha dvou pánů, Marzellniouche, Lucerna, Naši furianti, Dámský krejčí, Zenitba, Truchlíci pozůstalí, Zurabája, Žert vinaře Agaba, Bláznivá vůně čerstvého sena, a dětská představení Včelka Linda Drobínek. Za provedení, scénu a herecké výkony obdržel soubor řadu uznání. Soubor byl také dvakrát účastníkem Národní přehlídky ve Vysokém nad Jizerou, odkud si pokaždé přivezl dvě ceny za herecké výkony.

Divadelní soubor spolu s vedením ZK každoročně pořádá podzimní Mezměstské divadelní hry, které se budou letos konat po 32. Her se zpravidla účastní 5 souborů cizích a jeden soubor domácí, který vždy přehlídku uzavírá.

Pro letošní sezónu připravil soubor divadelní inscenaci A. Jiráska v úpravě Jiříny Brožové a Doc. dr. Jana Císaře Jan Roháč. Premiéra hry byla na „malém Hronově“ 15. března 1980.

Jiří Kašpar

PROČ JIRÁSKŮV „JAN ROHÁČ“?

Bude tato hra s dějem let 1434—1437 napsaná před první světovou válkou v roce 1914 pro dnešního diváka aktuální?

Má ještě dnes v roce 1980 co říci?

Jednohlasně odpovídáme: ANO! Hra A. Jiráska „Jan Roháč“ je právě dnes v roce 1980 aktuální a dnešnímu divákovi má co říci.

I dnes jsou ve světě proradní, smlouvy nedržící, ctižádostiví, lstiví a nestálí Čapkové, kteří mění velmi rychle své převleky. Proti takovým musí se postavit pevní obránci pravdy, hájící pravdu života, mír, lidstvo, tak vášnivě a beze zbytků jako náš „Jan Roháč“.

Proto hrajeme Jiráskova „Jana Roháče“. I my se stavíme pod prapor s rudým kalichem, i my chceme bojovat za tu krásnou a lidskou pravdu, mír pro celý náš tak chaotický svět roku 1980.

A do toho šiku zveme i své diváky ...

— režisér

Z- DIVADLO, DIVADELNÝ SÚBOR PRI DO SZM ZELENÉČ

Nikolaj Vasilievič Gogol'

Mr'tve duše

Úprava a réžia:
JOZEF BEDNÁRIK

Zvuk:
MILAN BACHRATÝ

Technika:
MARIÁN HORNÁČEK, PETER LUKAČOVIČ,
VÍT MONCMAN, MILOŠ KOŠÍR, ANDREJ PELEC

JIRÁSKOVO DIVADLO — 2. SRPNA 1980
SOBOTA — 16.00 A 19.30 HODIN

DIVADLO J. K. TYLA ČERVENÝ KOSTELEČ
3. SRPNA 1980 — NEDĚLE — 19.30 HODIN

OSOBY A OBSADENIE

Čičikov	—	ANTON HALADA
Mamilovová	—	MARTA HORNÍKOVÁ
Manilov	—	VÍT BEDNÁRIK
Temistoklus	—	JOZEF BUBÁK
Alkibiádes	—	MIROSLAV PROCHÁZKA
Anfisa	—	AGNESA SLOBODOVÁ
Nozdrev	—	FRANTIŠEK TIBENSKÝ
Anna	—	EMÍLIA MORVAYOVÁ
Fima	—	JÚLIA LUKAČOVIČOVÁ
Stepanida	—	AGNESA SLOBODOVÁ
Korobočková	—	JANA ZACHAROVÁ-RYŠAVÁ
Fetiňa	—	EVA HULÍKOVÁ
Pľuškin	—	JÁN LUKAČOVIČ
Mavra	—	JANA DUBOVSKÁ
Sobakievič	—	GUSTAV BACHRATÝ
Sobakievičová	—	ŠTEFÁNIA SLOBODOVÁ
Gubernátor	—	JÁN LUKAČOVIČ
Gubernátorka	—	AGNESA SLOBODOVÁ
Dcéra	—	EMÍLIA MORVAYOVÁ
Poštmajster	—	LUBOMÍR JEDLIČKA
Doktor	—	FÉLIX HALADA
Náčelník	—	MILAN RYŠAVÝ
Sofia Ivanovna	—	JANA DUBOVSKÁ
Anna Dmitrijevna	—	JÚLIA LUKAČOVIČOVÁ
Marfa	—	RŮŽENA KRAJČOVIČOVÁ

SLOVO O SOUBORU

Životopis Z divadla, divadelního kolektivu při DO SZM v Zelenči nesahá příliš hluboko do historie; skupina mladých lidí, kteří chtěli trávit svůj volný čas užitečným způsobem, vznikla roku 1973. Vlastně už s prvním představením se souboru dostává výrazného povzbuzení a zejména pak časté reprizovosti inscenace. O sezónu později, v roce 1975, nastudovalo Z divadlo Moliérova Oklamného manžela a potom už následoval známý Plautův Chvastůň (46. JH), Ze života hmyzu bratří Čapků, nastudování Shakespearovy hry Konec vše napraví, Gogolovy Mrtvé duše a v roce 1980 Don Juan.

DĚLNICKÉ DIVADLO PŘI OBVODNÍM KULTURNÍM
A VZDĚLÁVACÍM STŘEDISKU BRNO V

Jozef Gregor Tajovský
Ženský zákon

(Veselohra o čtyřech dějstvích s prologem a mezihrami)

Překlad:
PAVEL ŘÍMSKÝ a MARIE LOUCKÁ

Režie:
PAVEL ŘÍMSKÝ, j. h.
Mezihry a texty písní:
IVO FISCHER

Hudba:
LADISLAV ŠTANCL

Asistent režie:
ing. ZDENĚK MAZÁČ

Výprava:
PETR HLAVÁČ

Pohybová spolupráce:
SVĚTLANA TĚŠITELOVÁ, j. h.

Hudební nastudování:
RADKO TICHAVSKÝ, posluchač JAMU

Světla:
JINDŘICH NEKUDA, JAN TINKA

Zvuky:
JAN VYKYPĚL

Kostýmy:
OLGA VESELÁ

Rekvizity:
MIROSLAV HLAVNIČKA

Představení řídí:
OTAKAR MOUKA

Text sleduje:
HELENA WEINSTEINOVÁ

JIRÁSKOVO DIVADLO — 3. SRPNA 1980
NEDELE — 16.00 A 19.30 HODIN

OSOBY A OBSAZENÍ

Zuza Javorová, vdova — MIROSLAVA MOUKOVÁ

Anička, její dcera — MILENA KREJČÍ

Jano Malecký — JOSEF VESELÝ

Mara, jeho žena — MILADA BROŽOVÁ

Miško, jejich syn — EDUARD KOLÁŘ

Dora Kalinová, sousedka — TERKA KLAŠKOVÁ

Štefko, sluha u Zuzy — PAVEL BEDNÁŘ

Meziherci —
FRANTIŠEK JAŠEK
FRANTIŠEK KLAŠKA
MIROSLAV KUČERA
JIRÍ POSTRÁNECKÝ

Inspiciient —
OTAKAR MOUKA

Chór —
JULIE BLAŽKOVÁ
LENKA CVRČKOVÁ
BARBORA GRÝMOVÁ
MARCELA JACHNICKÁ
ŠÁRKA KOZINOVÁ
MARCELA OULEHLOVÁ
ANNA POTĚŠITELOVÁ
MILAN VRÁNA
MIROSLAV HLAVNIČKA
PAVEL JURÁSEK
JIRÍ MACHÁLEK
MILOSLAV MAUER
ZDENĚK MELUZÍN
LIBOR OLŠAN

Jedna přestávka

SOUBOR O SOBĚ

Dělnické divadlo pracuje při Obvodním kulturním a vzdělávacím středisku Brno V. a patří mezi přední amatérské soubory Jihomoravského kraje.

Vzniklo v roce 1906 jako Jednota divadelních ochotníků v Králově Poli. Po celou dobu existence je jeho práce těsně spjata s pokrokovým dělnickým hnutím v Brně.

V roce 1951 přijímá název, který vyjadřuje charakter jeho práce a sepětí s bojem dělnické třídy a komunistické strany „Dělnické divadlo“.

V roce 1960 byla divadlu udělena Cena osvobození města Brna. Při příležitosti 30. výročí osvobození Československa Sovětskou armádou obdrželo Čestné uznání

ministra kultury ČSSR. V roce 1977 obdrželo od Rady MěstNV v Brně „Veřejné uznání za zásluhy“.

Dělnické divadlo se mimo jiné zúčastnilo 6krát celostátní přehlídky v Hronově.

Diváci mají jistě v živé paměti představení
I. Bukovčana „Sníh nad limbou“
J. Radičkova „Sníh se smál, až padal“
O. Daňka „Dva na koni, jeden na oslu“

V souboru je registrováno 50 členů převážně mladých, kteří dávají záruku rozvoje umělecké činnosti a pokračování dlouholeté tradice Dělnického divadla.

NĚKOLIK SLOV

Po šesti letech spolupráce s Dělnickým divadlem na hrách současných bylo na čase nastudovat hru klasikou a tím dát souboru příležitost vyrovnat se s opravdovou veselohrou, vyžadující navíc zpěv, tanec a herecký pohyb a tím uvolnit energii herců k tzv. totálnímu divadlu. Šlo o další posun divadla a rozšíření hereckých prostředků souboru.

Proto jsem vybral hru Jozefa Gregora Tajovského Ženský zákon v úpravě, která splňuje všechny požadavky pro syntetické herectví. Současný naivistický chór nahrazuje původní, dnes již neúnosný folklór, kterým původní hra hýřila a tím zpřístupňuje tehdejší autorovo „balení“ dnešnímu divákovi.

Asi je těžko možné, aby český herec hrál slovenskou hru z vesnického prostředí tak věrně jako slovenský herec. Je tu jistý rozdíl mentalit. To, co by český divák s radostí přijal od slovenských herců, nemůže očekávat od českých, a proto bylo třeba najít české ztvárnění hry. Ostatně i česká klasika vyžaduje nové pohledy a pro současné divadlo je nutná spojitost s národní tradicí. Nelze přeintelektualizovat divadelní tvorbu. Jsou i čisté prameny, z nichž je třeba občas se napít čerstvé vody. Jde o odpovědnost ke klasickému odkazu, o takové prostředky moderního divadla, ve kterých by se i klasikovi dařilo dobře.

Pavel Rímský

Milan Calábek

Hra o životě a smrti doktora Jana Fausta

(Na motivy lidových legend a pověstí)

Hudbu složil:
PETR RŮŽIČKA

Režie:
ALEXANDR GREGAR

Scéna:
PETR STOLÍN

Kostýmy:
MILAN ENTLER

Pohybová spolupráce:
JANA NAGYOVÁ

Korepetice:
BLANKA DRTILOVÁ

Realizace kostýmů:
IVA KRÁČMEROVÁ

Výroba scény:
MILOSLAV ŘEHOŘ

Světla:
RADMILA ŘEHÁKOVÁ

Text sleduje:
HANA KRÁSNÁ

KLUB MLADÝCH DIVADELNÍKŮ — 3. SRPNA 1980
NEDELE — 16.00 A 20.00 HODIN
SOKOLOVNA ROKYTNÍK

OSOBY A OBSAZENÍ

Faust — VÁCLAV HORÁK

Mefisto — JAN ŘEHÁK

Kašpar — JAN KRÁČMER

Markyta — LÍBA PAKOSTOVÁ

Lucie — ZUZANA STRÍTESKÁ

Valentin — FRANTIŠEK ČECH

Mládenci —

MILAN KLACL
VLADIMÍR VONDRA
MIROSLAV DANIEL
KAREL HERMAN

Panny —

BOŽENA PALENÍKOVÁ
JANA KRÍŽKOVÁ
VLAŠTA MAIXNEROVÁ
IVA VONDROVÁ

Hudba —

JIRÍ BRUNA
LADISLAV ZOUBEK
MIROSLAV KAPINOS
VLADISLAV NOVÁK
JIRÍ PESTR

SOUBOR O SOBĚ

Ochatnické divadlo v České Třebové slaví letos 160. výročí svého vzniku. Tradičním reprezentantem této historie je letos „stoletý“ soubor Hýbl, již trojnásobný účastník Jiráskových Hronovů. — A studiový soubor ZK Perla je naopak novým kolektivem, který na tyto tradice navazuje (neboť z nich vyšel), ale pokouší se hledat vlastní cesty za smyslem amatérského divadla.

Českotřebovští divadelníci se na Hronově představili naposledy v roce 1978 Volodinovou Dulcineou z Tobosy. Krátce potom se kolem několika z nich začala formovat skupina mladých lidí skloubená touhou nacházet nové

možnost vyjádření, novou přitažlivost amatérského divadla, zkoušet nevyšlapané cesty za divákem, vzbuzovat aktivní zájem o tuto formu zájmové umělecké činnosti — především mezi mládeží. V malém městě je to trochu riskantní, avšak pochopením ZK Perla a především odvahou nových mladých lidí, z nichž řada stojí na „jevišti“ poprvé, se za rok práce, respektive kontaktu mezi nimi, podařilo překročit první práh myšlenky. Vytvořili nejen představení, ale také soubor — partu, která by ráda realizovala své další plány.

Není náhodou, že tomuto záměru posloužila hra M. Calábka. Soubor v ní našel tvar, který vyhovuje amatérskému herci — i když se to na první pohled, zvláště v konfrontaci s textem, nezdá. Ale mladí lidé chtějí hrát, chtějí tvořit — a nemají trpělivost čekat na „velké role“, jak je tomu zvykem u tradičního ochotnického divadla. Každý pochopitelně přináší svou míru schopností, svou míru talentu i obětavosti. A proto Studio 02 staví svůj program na kolektivní práci, na bezprostředním herectví, na improvizaci tvořivosti. Na divadelnosti, čerpající v tuto chvíli z tradic českého lidového divadla, ale směřující k pokusům o syntetický jevištní tvar, o metaforičnost a především o nejbližší a upřímný kontakt s divákem. A ten nespočívá pouze v arénovém principu, ale v rozumových, estetických a mravních hodnotách amatérského divadla.

-sg-

O INSCENACI

Hra o životě a smrti doktora Fausta čerpá z lidových legend a pověstí o Faustovi. Nejde o úpravu Goethova Fausta, ale o hru zcela novou, rozvíjející téma hledání pravdy a smyslu života. Faust náš soubor inspiroval neobvyklostí kompozice, ryzí divadelností — proto jsme opustili jeviště a přenesli hru mezi diváky, doprostřed sálu, využívaje všech prostředků, scény, hudby, rekvizit, ale především hereckého výkonu k navázání bezprostředního kontaktu s divákem. Jsme přesvědčeni, že tato forma k Calábkově předloze patří. Pokusili jsme se tak sledovat prvky současného divadla, v němž, přesto, že se dá nazvat moderním, zaznívají ohlasy lidové divadelní kultury. Našli jsme je uvnitř hry ve zvycích čtyř ročních období, v písních, v někdy drsném humoru i v hloubce čisté lidové poezie. Nechceme si na lidové divadlo, jak je často módně prezentováno, hrát. Chceme se pokusit vytvořit je současnými — a amatérskému divadlu vlastními — prostředky. Nehrajeme si „na“, chceme hrát „o“. Spolu s diváky. O sobě a pro ně, ne pro sebe a před nimi.

Alexandr Gregar

DIVADLO DIALOG ZÁVODNÍHO KLUBU ROH
ŠKODA PLZEŇ

Michail Bulgakov

Puškin

(Poslední dny)

Režie:
SLÁVKA TRČKOVÁ

Hudba:
PAVEL PEŠTA, j. h.

Výprava:
JAROSLAV PLESKAL, j. h.

Recitace:
PETR JANČAŘÍK

Technická spolupráce:
ANNA VÝŠKOVÁ, JAROSLAVA HULEŠOVÁ,
JOSEF VÝŠKA, JAN CHÁBERA, JANA HANZLÍKOVÁ

JIRÁSKOVO DIVADLO — 4. SRPNA 1988
PONDĚLÍ — 16.00 A 19.30 HODIN

OSOBY A OBSAZENÍ

Puškinová — IVA ROZHOŇOVÁ

Gončarová — JANA SLOUPOVÁ

Voroncová — ANNA ŠILHÁNKOVÁ
BOŽENA KLIKOVÁ

Saltyková
Poštmistřová — SLÁVKA TRČKOVÁ

Panská — HANA KRAUZOVÁ

Bitkov — BEDŘICH HULEŠ

Nikita — MAXMILIÁN VLASÁK

d'Anthés — FRANTIŠEK POHL

Šiškin — JIŘÍ THURN

Benediktov — JIŘÍ SEDLÁK

Kukolnik — PAVEL ČERNÝ

Dolgorukov — VLADIMÍR GARDAVSKÝ

Bogomazov — MILOSLAV PLAS

Saltykov — VÁCLAV BELZA

Car Mikuláš I. — JOSEF PELECH

Žukovskij — JAROSLAV CHROUSTOVSKÝ

Hekkeren — OTA MARŠÁLEK

Dubelt — JIŘÍ THURN

Rakejev — PAVEL ČERNÝ

Ponomarjov — VLADIMÍR SEDLÁK

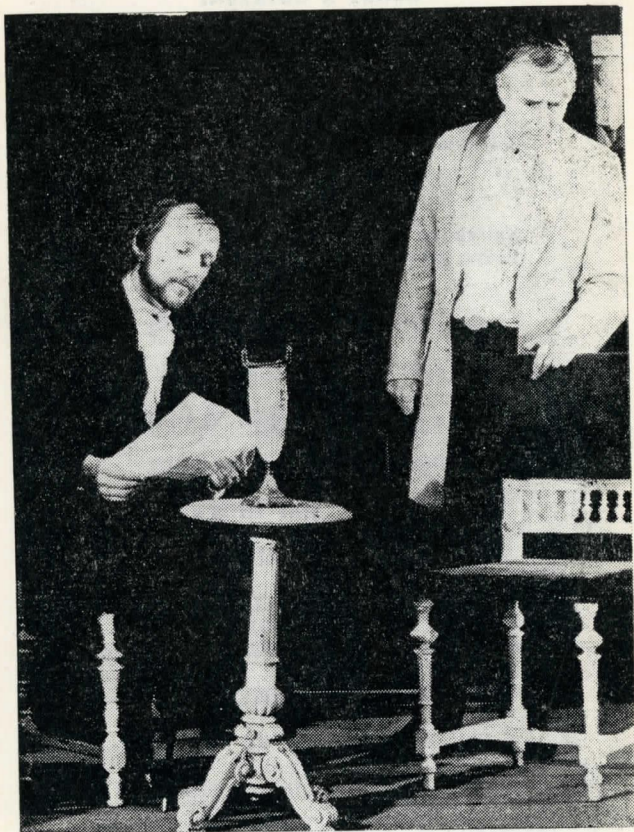
Turgeněv — MIROSLAV ANTON

Poštmmistr — MILOŠ VÁCHAL

Podkomoří — JIŘÍ ŠTRBÍK

Sluha — ZDENĚK PAZOUR

Odehrává se koncem ledna a začátkem února 1837

SOUBOR O SOBĚ

Soubor má přes relativně krátkou dobu svého trvání bohatou historii. Celou svou činností od založení v roce 1949 se plně zapojil do budování socialistického amatérského divadla. Odpovědná a cílevědomá práce na každé inscenaci, podložená pečlivým dramaturgickým výběrem je zárukou dobrých výsledků a získává souboru stále nové příznivce a zájemce. Další zárukou životnosti souboru je soustavná příprava mladých členů a jejich postupné zapojení do práce souboru.

Od roku 1969 působí soubor ve vlastním divadélku pro 90 diváků, kde uvádí jak hry pro dospělé, tak i pro děti a literárně hudební pásma k politickým a kulturním výročím.

Při volbě repertoáru vycházíme z ideové a umělecké koncepce souboru, tj. uvádění nových nebo málo hraných titulů a hledání nových inscenačních postupů. —

Jsme přesvědčeni, že ochotnické divadlo by nemělo ve své perspektivě zastupovat profesionální scény, ale jít svou vlastní cestou tak, aby jeho činnost přispívala k dalšímu rozvoji kultury socialistického státu. Samozřejmě, že i my si rádi zahrajeme běžný žánrový repertoár, který je vhodným doplňkem náročnějších inscenací a umožňuje zapojení nových mladých členů souboru.

Krátkým pohledem do dramaturgické skladby nechť jsou tituly, které jsme v posledních letech uvedli doma i na řadě krajských, mezikrajských a národních přehlídkách včetně Jiráskova Hronova: Lucerna, Věc Makropulos, Meteor, Stará historie, Mrtvé duše, Jezinky - bezinky, RUR, Obecní hrdina, Léto, Moliér, Nápoj lásky, Rozhovory se Sokratem, Bambini di Praga, Z pohádek pak Červené pantoflíčky, Moudrá ševcová, Čertův švagr, Jak se Mette chtěla stát královnou, Písníčka pro princeznu, O Měsíčníku, Slunečníku a Větrníku.

Hra Michaila Bulgakova „Puškin“, kterou současně uvádíme, je po Mrtvých duších, Moliérovi a Rozhovorech se Sokratem dalším příspěvkem v rámci uvádění méně známých her sovětských autorů.

O HŘE

V roce 1975 uvedl náš soubor Bulgakovovu hru Molière aneb Kabala svatoušků. Domníváme se, že návrat k dílu tohoto sovětského dramatika a prozaika není zbytečný; přestože Bulgakov patří k nejvýraznějším autorům po-revoluční ruské literatury, jeho obsáhlé dílo na našich scénách stále ještě nezdolácnělo.

Základní téma — Posledních dnů A. S. Puškina — je stejné jako hlavní téma všech ostatních Bulgakových prací z jeho pozdního tvůrčího období. Je to téma odpovědnosti a umělecké a mravní poctivosti. „Poslední dny“ jsou tragédií člověka, který předběhl svou dobu názory i uměleckým cítěním, který trpěl nepochopením rodiny a nenávisť společnosti a přesto zůstal svým ideálům věrný. Hra o Puškinovi je zajímavá i po formální stránce. Zatímco v Kabale svatoušků stál Molière po celý večer ve středu dění, zde se autor soustředil na vykreslení různých vrstev společnosti obklopujících hlavního hrdinu dramatu — Puškina.

Tak jako Puškin vyslovuje v Evženovi Oněginovi své pochybnosti, zda dokáže zaujmout své čtenáře, obával se i Bulgakov, zda mu bude dopřáno konfrontovat své tvůrčí názory s ohlasem publika a zda bude dalšími generacemi doceněn. Ne nadarmo si vybral jako motto ke hře Puškin verše z Oněgina:

Snad v něčím srdci zazní přec;
a osud se svou perutí
mé strofě nedá zhasnout v řece
věčného zapomenutí.

Máme za to, že autorovy obavy byly zbytečné a věříme, že tato historická hra sovětského klasika dokáže důvěrně oslovit i současného diváka.

V. G.

DIVADELNÝ SÚBOR ZK ROH,
nesiteľ Ceny A. Zápotockého, Chemických závodov
Juraja Dimitrova, BRATISLAVA

Lubomír Feldek

Jánošík podl'a Vivaldiho

Réžia:

DUŠAN KAPRÁLIK, a. h.

Hudba:

PAVOL KOVAŘÍK, a. h.

Scéna a kostýmy:

MILAN FERENČÍK, a. h.

Choreografia:

PAVOL BŮTOR, JAROSLAV ŠEVČÍK, a. h.

Svetlá:

JÁN JAMEČNÝ

Javisková technika:

KAROL KRÍŽAN, JOZEF PAŠKO, JURAJ HUSLICA,
OTO TOLDI, PETER MIKULEC, PETER PAVLAS

Zvuk:

EUGEN CAKO

Inšpicient:

ZUZANA VRÁBLIKOVÁ

Text sleduje a predstavenie vedie:

VIERA HLÁSNA

JIRÁSKOVO DIVADLO — 5. SRPNA 1980
ÚTERÝ — 16.00 A 19.30 HODIN

OSOBY A OBSADENIE

Jánošík — MARIÁN SCHMID

Jánošíkov otec — BORIS KULÍŠEK

Matka — MĀRIA KULÍŠKOVĀ

Uhorčák alias Mravec — MILAN STANO

Jeho žena —

BETKA KRÍŽANOVĀ

ELENA KAPRÁLIKOVĀ

Župan Okoličányi — ALEXANDER MARČAN

Žalobca Černický — BERNARD HRADSKÝ

Obhájca Palugyay — ALEXANDER KLICHA

Kat —

KAROL HAAS

JOZEF KRUTÝ

Cisár Karol VI. — FRANTIŠEK SILLAY

Minister — ANTON ONDRUŠ

Schardenová,

vdova po generálovi — VALÉRIA PAŠKOVĀ

Obchodník Šipoš — AUREL JANDA

Hostinský — KAROL HAAS

End —

GABIKA VÖRÜŠOVĀ,

HELENA ČURHOVĀ,

ANNA LUPTÁKOVĀ

ANNA ZAREMBOVĀ

Spoluúčinkuje speváčka zložka súboru Dimitrova

PRIHOVOR ČLENA SÚBORU

Keď niekoľko nadšencov založilo v roku 1948 ochotnícky divadelný súbor, nik z nich neuvažoval o ďalej budúcnosti... Čas však neustále plynie a ten náš súbor už slávi 30. výročie svojho vzniku. Nevdojak sa natíska text z divadelnej hry Petra Zvona: Tanec nad plačom — „jak rýchle ide čas, čo je to rokov sto a dni a týždne, mesiace a roky...“

Začínalo sa veľmi skromne, za nedostatečných priestorových a materiálnych podmienok, lebo nik nemohol vedieť výsledok činnosti tých niekoľkých nadšencov.

Úsilie súboru si však začína všímať vedenie podniku a ZV ROH, a tak časom pribúda aj nové zariadenie, nové javisko.

Postupne, oboznamovaním sa s divadelným „kumštom“, kontaktami s vyspelými divadelnými súbormi a po absolvovaní rôznych školení sa začalo siahť k náročnejším predlohám so zložitejším hereckým prejavom a s náročnejším technickým prevedením. Obetavosť, nadšenie a húževnatosť stáli na čele divadelného ko-

lektívu. Popasoval sa s inscenáciami, ktoré neraz vyvolávali úsmevný údiv na tvárach odborníkov, nad úsilm, s akým sa dokázal súbor vyrovnáť s náročnosťou predlohy. Chcel divákovi tlmočiť zložité ľudské a spoločenské postoje, vyjádriť ich protirečivosť a pritom hľadať vlastné tvárne prejavy, ísť vlastnou cestou...

Odmenou bol potlesk diváka, úprimný stisk ruky priateľa, alebo dobré hodnotenie poroty na súťažiach, prípadne priaznivá recenzia v novinách.

Každý menší či väčší úspech znamenal pre súbor nadšenie, väčšiu chuť popasovať sa s ďalšou náročnejšou inscenáciou. Zaviedli sme systematičnosť, začali sme hovoriť o dramaturgii, snahe poskytnúť divákovi popri zábave i poučenie. Skončilo „hrať pre vlastné potešenie“ a nastúpila väčšia náročnosť a zodpovednosť.

Tážba — byť stále lepšími — poháňala členov súboru ako motor. Nespočetné hodiny strávené pri nácvikoch hier, štúdiu textov doma, v autobusoch, na zájazdoch sa dnes nedajú ani vyčísliť. Výsledkom bol, okrem iného, stmelený kolektív.

Keď sa pozeráme na našu činnosť s odstupom času, pýtame sa, čo nás tak držalo spolu, zvlášť keď niekedy prišli ťažké chvíle a práca sa zdala nad naše sily. Fotografie našich začiatkov vyvolávajú úsmev na tvári a množstvo spomienok na zážitky veselé i vážne.

Prešli sme rôznymi premenami — dramaturgiou a réžiou z vlastných radov cez metodickú a konkrétnu pomoc profesionálov najmä z družobného Slovenského národného divadla, ktorým vyjadrujeme úprimnú vďaku.

Naše úspechy dosahované v súťažiach záujmovej umeleckej činnosti, sedemnásobná účasť na celoslovenskej prehliadke ochotníckych súborov v Spišskej Novej Vsi, dvojnásobná reprezentácia na celoštátnej súťaži v Jiráskovom Hronove, nie sú náhodné, sú výsledkom tvrdej a poctivej práce.

Dramaturgia súboru sa orientovala väčšinou na súčasných dramatikov. Svojimi inscenáciami sme sa prihovárali hlavne našim spolupracovníkom a všetkým priaznivcom ochotníckeho divadla na rôznych prehliadkach a festivaloch. Prihovárali sme sa interpretáciou myšlienok autorov, ktorí majú čo povedať predovšetkým nášmu dnešku, našej socialistickej spoločnosti.

Prácu divadelného súboru ocenilo i vedenie podniku CHZJD, CZV KSS a ZV ROH, keď vyznamenalo kolektív i jednotlivcov viacerými vyznamenaniami. To najcenejšie sa dostalo súboru od Ústrednej rady odborov — Cena Antonína Zápotockého — za záslužnú kultúrnu a politicko-výchovnú prácu.

Tridsať rokov nepretržitej práce je za nami a my na ne spomíname s pocitom, že neboli promárnené...

Treba len dúfať, že prídu nové tváre, noví nadšenci, pokračovatelia v započatom diele... aby sme spoločne, v plnom zdraví, mohli osláviť mnohé ďalšie výročia.

Eugen Cako

Bertolt Brecht

Malomeštiakova svadba

Dramaturgicky, výtvarne a režijne pripravil:
PETER KUBA

Umelecko-pedagogické vedenie:
XENIA GRACOVÁ

KLUB MLADÝCH DIVADELNÍKŮ — 5. SRPNA 1980
ÚTERÝ — 16.00 A 20.00 HODIN
SOKOLOVNA ROKYTNÍK

OSOBY A OBSADENIE

Ženích — JURAJ ORAVEC

**Nevesta — ZUZA FRENGLOVÁ
DARINA IVIČIČIOVÁ**

Otec nevesty — LUBO JARIABKA
Jeho dcéra,

nevestina sestra — IVETA HALAŠOVÁ

Matka ženícha — ZUZA SIKOROVÁ

**Ženichov priateľ — LACO KERATA
ROBO LAURINEC**

Žena — JEANETTE ANZIGALE

**Jej muž — VLADO ŠMIHULA
EMIL ZVARÍK
VLADO RUSKO**

**Mladý muž — TIBOR FRLAJZ
MIŠO GUČÍK**

DOVOLTE SA PREDSTAVIŤ

Ludus je latinské slovo. Po našom hra, škola, ihrisko. Tu je počiatok nášho snaženia. Hra ako základné umelecko-pedagogické východisko. (Nie ihranie sa.) Hra ako krídla slobodného človeka. Hra ako prapodstata umeleckého prejavu a tvorby vôbec.

V súčasnej dobe štúdio navštevuje asi sto ľudí od veku 7 rokov do približne 20 rokov. Prichádzajú jeden až tri krát do týždňa po skončení svojich povinností. Do ročníkov sú zaeľovaní podľa veku. Spočiatku sa iba hrajú (detská hra), neskôr už vedome cez dramatickú

hru, slovom a pohybom rozvíjajú svoje schopnosti. Tie potom uplatňujú v inscenáciach, ktoré sú verejnou úkážkou ich práce. Treba však pripomenúť, že zmyslom a cieľom nie je za každých okolností vytvoriť divadelné predstavenie, ale rozvíjať tvorivé schopnosti v človeku a to divadelnými prostriedkami.

Súbor pracuje pod rovnakým vedením už 10 rokov: Xenia Gracová, Peter Kuba a tiež externe ďalší profesionálni umelci: Juraj Bindzár, Juraj Paška, Elena Lindtnerová ...

Prvé typicky profilové inscenácie vznikli až po 4. rokocho a to v oblasti divadla hraného deťmi.

1) I. Demovič - P. Kuba: Tonic club (1974)

2) M. Maeterlinck - J. Bindzár: Cesta za modrým vtákom (1974)

Potom nasledovali napríklad inscenácie: N. Nosov - P. Kuba: Nedvedko (1976), J. Bindzár: Skaza akademie hier a šantenia prof. Machuľku (1977), L. Feldek: Zlatúšik (1978).

Postupne sa z detí stali mladý ľudia a z mladých dospeli. Musela sa prispôsobiť i dramaturgia.

V roku 1975 sme vkročili na pôdu „dospelého ochotníckeho divadla“. Uviedli sme prepis W. Shakespeara — J. Bindzár: Zimná rozprávka. Neskôr Gogoľovu poviedku NOS, v roku 1979 kompozíciu o Frontovom divadle: „Hľadaj“. Tento rok sme sa rozhodli pre Svadbu malomeštiaka od B. Brechta.

Za Štúdio „LUDUS“

Xenia Gracová a Peter Kuba

**DIVADELNÍ SOUBOR TYL KULTURNÍHO KLUBU
PRACUJÍCÍCH ČELÁKOVICE, člen SČDO**

Jiří Hubač

Ikarův pád

Podle televizního scénáře se svolením autora
upravil FRANTIŠEK SKŘÍPEK

Režie:

JOSEF KETTNER, člen DJW Praha

Asistent režie:

JIŘÍ KRÁTKÝ

Scéna:

MILAN ČECH, člen KD Kolín

Kostýmy:

ELIŠKA PEROUTKOVÁ, j. h.

Líčení:

JIŘÍ ŠIMON, FS Barrandov

Hudba:

JIŘÍ MALÁSEK a JIŘÍ BAŽANT, ČST Praha

Dramaturg:

MUDr. FRANTIŠEK PETIŠKA

Technická spolupráce:

Ing. JOSEF ČERNÝ, MIROSLAV PÁV, JOSEF ŠRÁMEK,

Ing. ALEXEJ TUBL, KVĚTOSLAVA URBANOVÁ,

KAREL ŘÍPA, ALEXEJ NEJMAN, VÁCLAV HLADÍK,

HANA PÁVOVÁ

JIRÁSKOVO DIVADLO — 6. SRPNA 1980

STŘEDA — 16.00 A 19.30 HODIN

OSOBY A OBSAZENÍ

Otec — JOSEF BERAN — VÁCLAV URBAN

Ondřej — JIŘÍ KRÁTKÝ

**Matka — MAGDA ŠRÁMKOVÁ,
nositelka zlatého odznaku J. K. Tyla**

Lenka — HEDA LETENSKÁ

Strýc Karel — JAN KORČÁK — FRANT. KADERÁBEK

Doktor Houdek — JUDr. JIŘÍ ČERVINKA

Kučera —

**LADISLAV ŠUSTR
FRANTIŠEK HOCHMAN**

Miluška —

**MILADA KLIMENTOVÁ
SOŇA WRETZELOVÁ**

Číšník — JIŘÍ BARTUŠEK

SLOVO O AUTOROVÍ

Od roku 1961, kdy Jiří Hubač přijal místo dramaturga a scénáristy v Československé televizi, vznikla řada jeho televizních her, ze kterých si získala divácký i mezinárodní ohlas zejména hra „Lístek do památníku“ a „Ikarův pád“.

Více než deset televizních inscenací, pod kterými je podepsán jako autor, je však pouze jednou částí jeho mnohostranné spisovatelské tvorby. Méně početné, avšak velmi významné jsou Hubačovy práce pro divadlo. Po pokusu o divadelní přepis románu L. N. Tolstého „Vojna a mír“ upozornil na sebe J. Hubač divadelní transkripcí románu J. Clavela „Kráľ krysa“. Hru uvedlo s velkým úspěchem Divadlo na Vinohradech a inscenace se stala jedním z nejreprezovanějších a divácky nejoblíbenějších představení této přední pražské scény. Úspěšná dramatizace sleduje spolu s autorem předlohy osudy amerických vojáků v japonském koncentračním táboře na jednom z tichomořských ostrovů za druhé světové války.

Další hra „Komu zvoní hrana“ napsaná na motivy románu E. Hemingwaye se zamýšlí nad smyslem a osudy revoluce ve Španělsku. Oproti autorovi románu podtrhl J. Hubač zejména filozofický smysl ztvárněné látky. Je autorem, který v kontextu s myšlením současného diváka řeší ve svých hrách vážné problémy moderní spo-

lečnosti a nastoluje jejich řešení poutavou a sdělnou formou. Jako dramatik akceptuje známá fakta, pod jejichž povrchem hledá a nalézá vnitřní smysl dění a lidských osudů. Pacifismus a odpor proti deformaci, kterou na člověka vykonává fašismus a válka, je v obou jeho divadelních hrách předmětem zkoumání, které předkládá divákovi k úvaze. To vše, a Hubačův smysl pro stavbu dialogu, rytmus scén, charakterizaci slovem i akcí na nepatrné ploše činí z něj jednu z význačných osobností moderního českého divadla.

V současné době pracuje Jiří Hubač na tvůrčí objednávce, se kterou se na něho obrátilo vedení ND, ČLF a MK ČSR. Jeho nová hra by se měla po dokončení stát jedním z děl, které vytvoří kmenový český repertoár činohry Národního divadla v roce stého výročí jeho založení.

SLOVO REŽISÉRA

Motiv, proč uvádíme na jeviště Ikarův pád, je velmi prostý. Nesporný úspěch televizního zpracování této hry, která řeší závažný společenský problém, dobře napsané dialogy a psychologické zázemí postav, nás dostatečně vyprovokovaly k přenesení tohoto díla do jevištní podoby. Přálí bychom si, aby autentický projev herců tohoto studiového představení byl takový, aby věrně tlumočil humánní myšlenku celé inscenace.

Josef Kettner

SOUBOR O SOBĚ

Soubor vznikl v roce 1941 a navázal na bohatou tradici divadelních ochotníků, která byla v Čelákovicih již od konce min. století. V roce 1957 hrál na 27. JH mimo soutěž Jiráskovu Vojnarku a byl po představení přijat akademikem Z. Nejedlým.

Rozkvětu ve své práci dosahuje až po roce 1959, kdy přechází pod ustavený Kulturní klub pracujících. Zde nachází veškeré pochopení i finanční pomoc pro svou práci. DS Tyl patří k vyspělým souborům Středočeského kraje. Na mateřskou scénu uvedl několik československých premiér, divadelních her, k nimž patří i premiéra divadelní úpravy televizní hry Jiřího Hubače Ikarův pád. Úspěšné je i uvádění klasických českých her. V rámci Divadla poezie nastudoval soubor večery monologů, galakoncerty, večery poezie i komorní hudby, zajišťuje kulturní pásma a vystoupení při oslavách významných politických i kulturních výročí. — Příznivě ovlivňuje práci souboru spolupráce s řadou profesionálních umělců. V Ikarově pádu to je režisér Josef Kettner i herci František Skřípek a zasl. umělkyně Zora Jiráková, kteří alternovali dvě z hlavních postav.

Účast na 50. JH po vítězství na krajské přehlídce v Rakovníku a po 3. místě na Festivalu 80 v Úpici, je nejvyšším oceněním, kterého se souboru dostalo. DS Tyl KKP si této pocty velmi váží a zavazuje jej k další práci pro rozvoj amatérského divadla.

MALE DIVADLO, SOUBOR ZÁVODNÍHO KLUBU ROH
Severočeských tukových závodů ÚSTÍ NAD LABEM

Gabriela Preissová

Její pastorkyňa

Dramaturgie a režie:
RUDOLF FELZMANN

Asistent režie:
PETR HORÁK

Výtvarník scény:
JAROMÍR LIMR

Výtvarníci kostýmů:
IRENA HRODKOVÁ a PETR HORÁK

Technická spolupráce:
ANTONÍN JACHYMSTÁL

JIRÁSKOVO DIVADLO — 7. SRPNA 1980
ČTVRTEK — 16.00 A 19.30 HODIN

OSOBY A JEJICH OBSAZENÍ:

Stařenka Buryjovka — BOHUMILA ANTONYOVÁ
hospodyně ve mlýně

Laca Klemeň — STANISLAV VERNER

Števa Buryja — ZDENĚK LAVIČKA
nevlastní bratři

Kostelnička Buryjovka — EVA ČEJCHANOVÁ
stařenčina snacha

Jenůfa — HANA KRAUSOVÁ

Stárek — PETR HORÁK
PETR PŘIVARA

Rychtář — JOSEF KOŘEN

Rychtářka — MARIE ČERNÁ

Karolka, jejich dcera — DAGMAR VERNEROVÁ

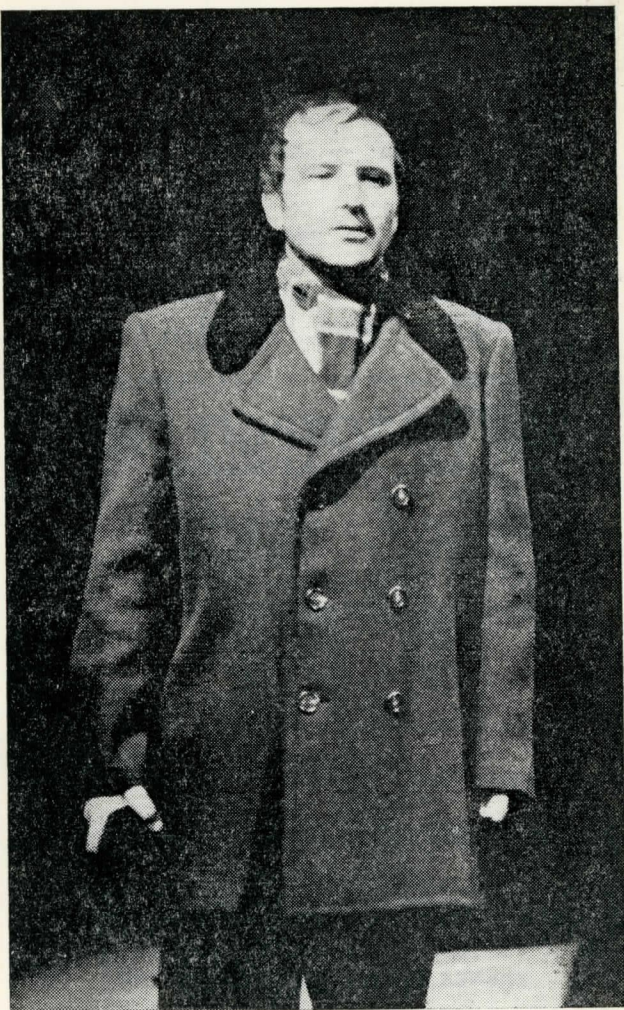
Selka Kolušina — HELENA SVITÁKOVÁ

Barena, služka ze mlýna — IRENA HRODKOVÁ

Dále hrají:

JANA ČAGÁNKOVÁ, ANDELA GOTTSMANNOVÁ,
DANA VLACHOVÁ, IVO ANTONY, ZDENĚK NOVÁK,
ZDENĚK STÁREK, FRANTIŠEK NOVÁK

Představení se hraje bez přestávky.

SLOVO O SOBĚ

Malé divadlo, divadelní soubor závodního klubu ROH Severočeských tukových závodů v Ústí nad Labem vznikl v roce 1948. Za dobu svého působení nastudoval přes sto divadelních her pro dospělé, divadel poezie, her pro děti a mládež a literárně hudebních pořadů.

V repertoáru souboru se vystřídala díla naší i světové klasiky, hry současných autorů našich i zahranič-

ních. Soubor se zúčastnil Národních přehlídek i Mezi-krajových přehlídek amatérských divadelních souborů, třikrát byl účastníkem Jiráskova Hronova: V roce 1949 s inscenací hry V. Cacha DS 70 nevyjždí, v roce 1972 s dramatem M. Gorkého Vassa Železnovová a v roce 1978 uvedl na Jiráskově Hronově dramatickou báseň H. Ibsena Peer Gynt.

Soubor je členem Kruhu vyspělých amatérských souborů Severočeského kraje. Za práci v oblasti kultury mu byla udělena v roce 1972 Severočeským krajským národním výborem „Tvůrčí cena“.

V posledních letech nastudoval soubor např. hru maďarského autora L.Gyurka Elektro, má lásko!, kompozici na téma dramatické básně J. K. Tyla Jan Hus, komedii C. Goldoniho Náměstíčko, hru R. Lošťáka Chůze po kamení, komedii A. P. Čechova Racek, hru současného polského dramatika S. Grochowiaka Jitřní úzkost (čs. premiéra) a komedii autora NDR P. Hackse Sny panny Rózičky (rovněž čs. premiéra).

DIVADLO X, MĚSTSKÉHO KULTURNÍHO STŘEDISKA
S. K. NEUMANNA BRNO

Boris Hála

Pustina

Režie:

ZDENĚK TURBA

Hudba:

KAREL HORKÝ

Scéna a kostýmy:

ROSTISLAV POSPÍŠIL

Technika:

MIROSLAV ŠPATNÝ, PETR KONEČNÝ

KLUB MLADÝCH DIVADELNÍKŮ — 7. SRPNA 1980
SOKOLOVNA ROKYTNÍK
ČTVRTEK — 16.00 A 20.00 HODIN

HRAJÍ:

PAVEL BÍLEK

JAN DOFEK

BORIS HÁLA

MARTINA DRLÍKOVÁ

ZORKA PINKASOVÁ

MIROSLAV POSPÍŠIL

VLADIMÍR RYBIČKA

JAROMÍR SKORKOVSKÝ

JAN SVOBODA

MILAN URBANOVSKÝ

SLOVO O DIVADLE X

Divadlo X vzniklo v roce 1958 jako divadlo poezie, které chtělo nekonvenčním způsobem inscenovat básnické texty s výraznou orientací na moderní poezii a s akcentem na její společenský význam. Z té doby (rok 1961) se nejvíc vzpomíná na dvě inscenace: Inzerát na skrývanka aneb Česká poezie nemilostná a na Prévertovo Velké prádlo.

V roce 1969 přichází do souboru nová generace, která začíná zase u poezie, ale postupně se přes literární kabaret dostává do oblasti žánru divadel malých jevištních forem nebo jak se dnes říká netradičního autorského divadla.

Vzniká řada inscenací buď na základě vlastních textů nebo do pozadí svérázných scénaristických prepisů prozaických děl. Od roku 1975 to byla Květinka Marta na motivy Jirotkova Saturnina, Fahrenheit 451 podle Bradburyho, Román bez lhaní na základě románu A. Marijengofa a Jeseninových veršů, Moje první husa podle Isaaka Babela, Kabaret Rozmarná Srna a poslední inscenací je Pustina.

Divadlo X má za sebou tři zahraniční zájezdy, na festival BRAMS do Jugoslávie (1974), do Rakouska (1976) a do Anglie (1979). Všechny jmenované inscenace byly v posledních pěti letech uvedeny na Šrámkově Písku.

Do budoucnosti členové souboru doufají, že se jim podaří ještě dále rozvinout charakteristické prvky které tvoří současnou poetiku Divadla X.

REŽISÉR O INSCENACI

Borisi Hálovi, když psal scénář k Pustině, se nejspíš spojil Buzzatiho příběh s osobním zážitkem. Při práci na inscenaci jsem nikomu nebránil, aby si tu situaci jako takovou neprožil. Nebráním v tom ani divákům. Je to situace známá, je výrazná, dovoluje vyostřovat kontrasty, hrát o život. Ale já už jsem tomu bezprostřednímu zážitku odrostl. A tak jsem od začátku myslel víc na to, co se lidem v životě stává a jak to souvisí se zapomenutými vojáky v zapomenuté pevnosti, kteří čekají na jedinečnou příležitost k ospravedlnění své existence. To je téma kruhu: kruh přátel, svírající se kruh, kruh viny, kruh svědků, kamenů, jiné kruhy. — Kdo opustí kruh, zemře. Kdo v něm setrvává, zemře také. Jak to nakonec říká poručík Morel? „Kupředu, jen dál, po té bílé cestě!“

Zdeněk Turba

DIVADELNÝ SÚBOR PRI DOME KULTÚRY ROH ŽŤS MARTIN

J. B. P. Molière

Oklamaný manžel

(Komédia)

Preklad:

BLAHOŠLAV HEČKO

Réžia:

LUBOMÍR VAJDIČKA, a. h.

Výtvarník:

JOZEF CILLER, a. h.

Svetlá:

MIROSLAV KOMAN, MIROSLAV ČOBRDA

Technika:

JOZEF KOVÁČ, MIROSLAV PISCH,
VLADIMÍR VALACH

Text sleduje:

MICHAL LEHOCZKI

JIRÁSKOVO DIVADLO — 8. SRPNA 1980
PÁTEK — 16.00 A 19.30 HODIN

OSOBY A OBSADENIE

Juro Haťapák, bohatý sedliak — IVAN KOVÁČIK

Angelika, jeho žena — LIBUŠA KRUMPLÍKOVÁ

Barón z Poperdákova — MIŠO GUŤAN

Barónka z Jelenej prte — JELA KAŠKOVÁ

Klitander, Angelikin milenec — ANTON NÁČINIAK

Klaudína, Angelikina slúžka — LIBUŠA FUJDALOVÁ

Klitanderov sluha — VLADIMÍR KOZOŇ

Poleno, Haťapákov pacholok — JÁN DOROBANT

SÚBOR O SEBE

Keď chceme hovoriť o činnosti súboru za posledné desaťročie musíme konštatovať, že začalo toto obdobie veľmi plodnou spoluprácou s divadlom SNP v Martine a to hlavne v oblasti réžie a scénografie. Je to významná skutočnosť v živote súboru. Tu sa totiž začala dvíhať krivka výkonnosti a úrovne súboru. Súbor začal pracovať s náročným repertoárom a siahal čoraz častejšie za netradičnými realizačnými inscenačnými prvkami.

Za všestrannej pomoci vedenia DK ROH, PV ROH ZŤS a vedenia podniku ZŤS dosiahol súbor významné úspechy, akými nesporne sú: víťazstvo v Spišskej Novej Vsi, získanie vzácnnej trofeje Stanislavského pohára v r. 1968 s Gogoľovou Ženbou, úspešná reprezentácia v Ji-

ráskovom Hronove r. 1968 s Gogoľovou Ženbou, v r. 1973 s Turgenovovou Nocou v krčme „U veľkého diviaka“ a v r. 1975 s Dva buchý a tri šuchy od Juraja Palkoviča, s touto hrou sa súbor stal i celoslovenským víťazom v Spišskej Novej Vsi, v tom istom roku súbor obdržal i Cenu víťaza MK SSR ako najúspešnejší súbor v r. 1975. Medzi popredné naše vystúpenia patrí i účasť súboru na scénickej žatve v Martine a zápis do knihy víťazov. V r. 1973 sme reprezentovali našu vlasť na I. medzinárodnom festivale ochotníckych divadelných súborov socialistických krajín v Budapešti s Turgenovovou Nocou v krčme „U veľkého diviaka“. Súbor sa taktiež zúčastnil Palárikovej Rakovej a to celkom 5krát. Kraiskej prehliadky v Prievidzi (Handlovej) sme sa zúčastnili viackrát v r. 1966 s hrou od Jána Chalupku „Starý zaľúbenec“, r. 1968 Gogoľovou „Ženbou“, 1970 od VHV „Záveje“, 1971 Ján Solovič „Polnoc bude o päť minút“, 1972 F. Schiller „Parazit“, 1973 Turgenov „Noc v krčme „U veľkého diviaka“, 1974 Valentín Ševčenko „Polnočné stretnutie“, 1975 Juraj Palkovič Dva buchý a tri šuchy, ale i Ivan Stodola „Jožko Púčík a jeho kariéra“, Dmitrij Furmanov „Čapájev“, Ján Chalupka „Všetko naopak“, naposledy „Oklamaný manžel“ od J. B. P. Maliéra.

Súbor r. 1972 obdržal za dlhoročnú činnosť od MK SSR Plaketu Gašpara Fejérpataky-Belopotockého. Veľkým vyznamenaním pre súbor i jeho členov bolo naskrútenie na farebný záznam a vysielanie na celoštátnom okruhu hry Juraja Palkoviča „Dva buchý a tri šuchy“ v r. 1976. Súbor niekoľkokrát vystupoval medzi krajanmi v MLR. Členovia súboru sa taktiež aktívne podieľajú na pripravách a priebehu festivalu „Scénická žatva v Martine.“

Na ceste hľadania, na ktorú sa náš súbor dal, nestretal sa len s úspechmi, táto cesta hľadania bola niekedy i menej úspešná, ale to súbor neodradilo. Treba povedať, že súbor nenacvičoval len pre spomínané prehliadky, ale volil repertoár tak, aby jeho hry boli blízke vkusu vyspelého diváka. To isté platí i o ďalších dvoch našich súboroch a to detskom a mládežníckom, u ktorých sa prejavuje i pomoc zo súboru „dospelých“.

MALÁ SCÉNA LIDOVÉ ŠKOLY UMĚNÍ A PKO GOTTWALDOV

Petr Botík

O kuruckej vojne

(Masopustní pestvo ze starého Zlína)

Scéna a režie:

ANTONÍN NAVRÁTIL

Kostýmy:

ANEŽKA NAVRÁTILOVÁ

Pohybová spolupráce:

ZDENĚK PLATZER

Zvuky:

DAVID BAĐURA

Světla:

ZDENĚK MALOTA, FRANTIŠEK DVORSKÝ

DIVADLO J. K. TYLA ČERVENÝ KOSTELEČ

8. SRPNA 1980

PÁTEK — 19.30 HODIN

JIRÁSKOVO DIVADLO — 9. SRPNA 1980

SOBOTA — 15.00 A 18.30 HODIN

OSOBY A OBSAZENÍ:

Jakub Čižmár — JIŘÍ GAVENDA

Jožina Pagáčová — VLASTA OSTRŽÍKOVÁ
IVANA ŠIMKOVÁ

Rozína — JANA PŠENČÍKOVÁ

Janek — JOSEF HOLCMAN
DUŠAN ŠKUBAL

Prolog — JOSEF KUNDERA

Fojt — JAN IMRÝŠEK

Policajt — MICHAL MAŠEK

Chudák — ZDENĚK KUNDERA

Kuruc — DUŠAN HŘEBÍČEK

Smrt — REGINA KOŠTUŘÍKOVÁ

Roba z říky — DAGMAR DĚDKOVÁ

Janek, Antoš, Jura, Lojzek, Helena, Terezka, valašské děti,
kurucké děti, Matka, valašský lid, kurucký lid,
Čižmár, Čižmárka, Pagáč, Pagáčka,
Vojtek, kapitán zbojníků, falešná nevěsta,
kobyla, kráva, zbojníci, kuruci, další maškary —

členové souboru Malá scéna

SOUBOR O SOBĚ

Zrod amatérského divadelního souboru Malá scéna se datuje od roku 1969, kdy byly při Parku kultury a oddechu v Gottwaldově vytvořeny podmínky pro jeho působení. O nesmírném nadšení a obětavosti prvních členů souboru svědčí nejen devět premiér za první sezonu, ale také sama skutečnost, že se nebáli ani práce manuální.

Nástupem externího pracovníka literárně-dramatického odboru LŠU — Antonína Navrátila — se v roce 1971 začíná rodit a vytvářet nová koncepce souboru. V roce 1973 přistupuje i další druhý zřizovatel: lidová škola umění.

Myšlenka „O divadle pro děti, o dětech a s dětmi“ nabývá stále konkrétnějších podob, takže od roku 1975 pracuje režisér A. Navrátil pouze s dětskými herci. Přirozené zázemí tvoří početná základna literárně-dramatického odboru gottwaldovské LŠU.

Systematická tvůrčí práce nese ovoce. Dokládají to nejen počty úspěšných premiér, ale spontánní ohlas

představení na Jiráskově Hronově i úspěchy na dalších festivalech v ČSSR i na zájezdech v zahraničí.

Opis z builietinu „Úpice 80“.

K INSCENACI HRY PETRA BOTÍKA

Záměrem inscenátorů je snaha o rekonstrukci některých lidových zvyků, obřadů a principů lidového umění vůbec — divadelními prostředky a tím umožnit divákům přítomnost u těchto, dnes už zapomenutých, kulturních hodnot. Hra je pečlivě vyskládána z písní, poezie, přísloví a praktik z okolí Zlína. Je v původním, starozlínském dialektu a neobsahuje jediný umělý dialog.

Inscenační principy lidového barokního divadla si vynucují klasickou jevištní kompozici. Portály, forbína i horní ohraničení jevištního prostoru jsou vymezeny tmavě mořenými prkny, volně lepenými na jutovém podkladu. Prostor jeviště je vymezen světle modrým horizontem. Vzadu uprostřed je plošně pojednaná stodola z prken a doškové střechy.

V inscenaci hraje mládež od 7 do 28 let a každý z nich má nejméně dva kostýmy. Postavy se dělí na lidi — bez masek a na maskary — s maskami. Výjimkou je Smrt — která tvoří přechod mezi živou tváří a maskou. Je nalíčená. Samostatnou skupinu maskar tvoří 6 loutek na tyčích. Výtvarná kostýmní kompozice vychází z principů masopustního kostýmování naší národopisné oblasti a je inspirována lidovými karnevaly v historii.

Režie vychází z tradice souboru Malá scéna, která se zabývá principy lidového divadla v kontextu se středověkým lidovým divadlem a inspiruje se mimo jiné i dostupnými publikacemi dotýkajícími se této oblasti, jako je dílo Bachtina, Vachtangova, Rémyho apod.

Inscenace dosáhla řady významných ocenění. Má také druhou inscenační variantu, pro potřeby zájezdů. Dá se hrát i uprostřed, v typu arénového divadla, případně v plenéru.

50. JIRÁSKŮV HRONOV — programová brožura — Vydal: Řídící výbor 50. Jiráskova Hronova — Redakce, grafická úprava: Milan Marek — Obálka: Ivo Švorčík — Náklad: 1000 ks — Vytiskly: Východočeské tiskárny, provoz 13 Hronov — Cena: 5,— Kčs.

Povoleno odborem kultury VČKNV v Hradci Králové
pod čj. kult/669/b/80.

